

Hřbitovní kvítí na smetaně

Úvodní erotická scéna románu **Vladimíra Poštulky** *Hřbitovní kvítí na smetaně* (Máj/Dokořán) je svým způsobem zasvěcení hlavního hrdiny Evžena do sexuálního života, ovšem jeho rodičů. A tento sexuální motiv je pak v knize zásadním úhlem pohledu autora, kterého známe jako gourmeta, publicistu, který se věnuje popisu a kritice jídla. Že v tom bude pokračovat i v této knize, naznačuje i název, mimochodem velmi literární, protože *Hřbitovní kvítí* je první básnická sbírka Jana Nerudy; a že ho chce autor dělat na smetaně je jen důkazem, že to bude kniha také o vaření. Vladimír

Poštulka (1943) nás však jen tak láká. Jsou tu sice Evženovy životní peripetie, ale ty jsou zastíněny medailony mnoha spisovatelů, jejichž dílo autor nepopisuje, nevykládá ani nekritizuje, ale ve víře, že život je pro tvůrce literárního díla nejdůležitější, líčí jejich životy (včetně života sexuálního) nejen velmi podrobně, ale se znalostí i drobných detailů. Není ovšem literární historik, aby posuzoval, jak a do jaké míry vplouvají životní fakta do jejich díla, jaký vzniká poměr Dichtung a Wahrheit. V životě spisovatelů ho zajímají především jejich lidské vztahy. Na prvním místě pak vztahy milostné, a mám dojem, že ho nejvíce zajímají vztahy homosexuální. Z několika stran jsem o Poštulkově knize slyšela, že je to kniha rozbíhavá, že je v ní nashromážděno příliš mnoho různorodého materiálu. Já si to nemyslím, autor sám dal podnět k takovým názorům tím, že knihu nazval románem. A dokonce, aby tento názor obhájil, každou chvíli přeruší vyprávění a začne mudrovat nad literárními žánry, nebo si začne klást otázky takového druhu, jako například, co jsou ti spisovatelé a spisovatelky vlastně zač; zdá se mu podivné jejich tvrzení, že příběhy, které vyprávějí, nejsou skutečné, ale že si je vymysleli. O tom, nakolik jsou příběhy v knihách skutečné a nakolik vymyšlené, se napsaly stohy knih, studií a článků, nicméně i tyto otázky V. Poštulku jistotně zajímají. Svou knihu sice nazval románem, ale román ve vlastním slova smyslu to není. Je to koláž lidských příběhů, které jsou zvláštní tím, že je prožívají spisovatelé, tedy tvůrci. A aby se autor nějak odlišil, zaměřil svou pozornost v první řadě na jejich vztahy sexuální. Detailnímu rozboru podrobuje třeba dílo Marcela Prousta, aby nás informoval, jak se jeho milenci jmenovali ve skutečnosti a jak v jeho díle. Poštulka svoji knihu napsal velmi dobře, s jiskrou, s detailními znalostmi a s rozkoší z vyprávění. Příběh Evžena Lesa se knihou vine jako červená nit; autor si pohrává s možností, že je to jeho alter ego.